

односно власти. Уместо традиционалног појма ауторитета сада се дошло до новог појма и назива суверености. То је, истина у изворном значењу, такође једна врста ауторитета, и то оног апсолутног, само што се више не везује за Бога или папу као његовог земаљског изасланика, него се смешта унутар политичке заједнице. Зато је исправније рећи да се ту више не ради о ауторитету него о власти – „коначној и апсолутној власти“ која не може бити изван заједнице. Од тада (захваљујући тој еволуцији) па и сада, власт се превасходно препознаје и одређује по суверености и таква власт која је суверена је онај трећи елемент – поред људи и земљишта који мора да постоји у свакој држави.

Власт је битан елемент по коме се држава издваја и разликује од других друштвених заједница (школе, цркве, породице и сл.) и то тако да је у односу на све њих (и њихове власти) највиша и неприкосновена или, једноставно речено, суверена. С правног гледишта, државна власт се дефинише као највиша у оквиру једне државе, и то њено својство да на одређеној територији буде највиша се и назива сувереност. Сувереност је откриће модерне политичке и правне теорије и везује се за име Жана Бодена, истакнутог француског правног и политичког писца и теоретичара државе с краја XVI века. Од њега па до данас та реч код многих изазива дивљење и страхопоштовање. Но има и оних за које та реч не звучи ни мало пријатно, него штавише изазива и непријатне асоцијације. Тако рецимо Ф. Нојман на њу гледа као на главног кривца за национализам, империјализам и тоталитаризам. Но у сваком случају, заслугом већ поменутог Бодена (још крајем XVI века), државна власт је дефинисана као суверена власт која не зависи ни од које друге власти нити може бити правно ограничена. Тако је држава стекла постојећи ауторитет онда када јој је призната и додељена сувереност. Но до ње држава није дошла ни лако ни брзо јер је било и оних који су тврдили и доказивали да то не припада њој него неком другом, пре свега цркви. Таква мишљења су била владајућа у феудалној епохи јер је тада држава била у сенци цркве па се и сматрало да је црквена власт виша и јача од државне-дакле да је она суверена. Зато је и сва власт, по том феудалном схватању, долазила од Бога и вршила се у његово име. Тек са јачањем и осамостаљивањем државе у епохи апсолутних монархија јавља се интелектуални и политички покрет за осамостаљивање државне од црквене власти и за успостављање њене неприкосновености. Управо заслугом Боденове теорије државне (монархистичке) суверености, државна власт се проглашава правно неограниченом и неприкосновеном и то тако да значи апсолутно право њеног титулара да се стави изнад свих, па чак и изнад самог правног поретка. Иако је